

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 360/2010-119

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. septembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť 1. M. O., T.; 2. M. J., T.; 3. M. K., T.; 4. J. Z., T.; 5. J. S., T.; 6. J. P., T.; 7. J. T., T.; 8. S. B., T.; 9. M. D., T.; 10. M. K., T.; 11. M. B., T.; 12. V. P., T.; 13. R. L., T.; 13. B. M., T.; 15. D. L., T.; 16. Ľ. G., T.; 17. M. M., T.; 18. J. H., T.; 19. A. J., T.; 20. B. Č., T.; 21. J. S., T.; 22. M. M., T.; 23. K. H., T.; 24. B. L., T.; 25. S. M., T.; 26. J. Š., T.; 27. M. T., T.; 28. O. M., T.; 29. V. Š., T.; 30. D. S., T.; 31. J. B., T.; 32. L. M., T.; 33. F. Č., T.; 34. J. S., T.; 35. M. M., T.; 36. J. L., T.; 37. Ľ. Š., T.; 38. A. K., T.; 39. A. H., T.; 40. M. M., T.; 41. Š. F., T.; 42. A. K., T.; 43. J. B., T.; 44. V. S., T.; 45. J. D., T.; 46. K. M., T.; 47. RNDr. F. O., T.; 48. P. K., T.; 49. P. B., T.; 50. D. S., T.; 51. K. B., T.; 52. K. K., T.; 53. J. P., T.; 54. A. Š., T.; 55. J. K., T.; 56. Š. M., T.; 57. Ing. J. Č., T.; 58. I. V., T.; 59. M. M., T.; 60. D. H., T.; 61. E. M., T.; 62. O. V., T.; 63. M. M., T.; 64. J. R., T.; 65. J. V., T.; 66. M. K., T.; 67. L. S., T.; 68. P. B., T.; 69. A. H., T.; 70. A. S., T.; 71. M. M., T.; 72. M. B., T.; 73. K. H., T.; 74. R. K., T.; 75. I. M., T.; 76. H. P., T.; 77. Š. L., T.; 78. P. S., T.; 79. M. S., T.; 80. J. Č., T.; 81. V. T., T.; 82. Ľ. H., T.; 83. R. R., T.; 84. M. B., T.; 85. E. B., T.; 86. Z. T., T.; 87. V. S., T.; 88. M. B., T.; 89. P. B., T.; 90. L. C., T.; 91. J. Č., T.; 92. V. M., T.; 93. I. O., T.; 94. I. N., T.; 95. J. D., T.; 96. M. Š., T.; 97. A. M., T.; 98. J. G., T.; 99. O. H., T.; 100. F. Š., T.; 101. R. V., T.; 102. J. P., T.; 103. J. M., T.; 104. P. J., T.; 105. M. S., T.; 106. A. S., T.; 107. Mgr. I. M., T.; 108. F. C., T.; 109. M. Š., T.; 110. F. H., T.; 111. L. F., T.; 112. M. T., T.; 113. J. H., T.; 114. V. V., T.; 115. M. H., T.; 116. R. K., T.; 117. R. K., T.; 118. Š. K., T.; 119. M. M., T.; 120. Ľ. K., T.; 121. M. L., T.; 122. A. C.,

T.; 123. L. V., T.; 124. Š. K., T.; 125. P. B., T.; 126. Z. K., T.; 127. J. V., T.; 128. J. M., T.; 129. I. H., T.; 130. J. J., T.; 131. I. J., T.; 132. J. K., T.; 133. M. D., T.; 134. K. Z., T.; 135. P. F., T.; 136. D. K., T., zastúpených advokátkou JUDr. A. S., D., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s princípom právnej istoty zaručenej v čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s právom na rovnaké zaobchádzanie zaručeným v čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konkurznom konaní vedenom pod sp. zn. 3 K 105/99 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť sťažovateľov o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. marca 2009 doručená sťažnosť M. O., T. (ďalej len „sťažovateľ v 1. rade“), ktorou – prostredníctvom svojej splnomocnenej advokátky – namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v spojení s princípom právnej istoty zaručenej v čl. 1 ods. 1 ústavy a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s právom na rovnaké zaobchádzanie zaručeným v čl. 12 ods. 1 ústavy postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) v konkurznom konaní vedenom pod sp. zn. 3 K 105/99 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Doplňujúcimi podaniami označenými ako „návrh na vstup do konania“, ktoré boli ústavnému súdu doručené 23. marca 2009 a 2. apríla 2009, právna zástupkyňa rozšírila

okruh sťažovateľov o osoby uvedené v záhlaví tejto ústavnej sťažnosti v bode 2 až 136, pričom všetci sťažovatelia sa stotožnili s obsahom sťažnosti doručeným ústavnému súdu 2. marca 2009.

Zo sťažnosti a z jej doplnení vyplynulo, že sťažovateľom boli pridelené do užívania byty, ktorých vlastníkom boli v minulosti T., š. p., T. Užívacie právo k týmto bytom sa od 1. januára 1992 zmenilo podľa § 871 ods. 1 Občianskeho zákonníka na nájom bytov.

Rozhodnutím č. 329/1992 z 11. apríla 1992 Ministerstvo pre správu a privatizáciu národného majetku Slovenskej republiky rozhodlo o schválení privatizačného projektu štátneho podniku T., š. p., podľa zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 92/1991 Zb.“).

Časť majetku vyňatého z majetku T., š. p., určeného privatizačným projektom na privatizáciu bola Fondom národného majetku Slovenskej republiky (ďalej len „fond národného majetku“) vložená do novovzniknutej obchodnej spoločnosti T., a. s., na základe notárskej zápisnice JUDr. J. P. č. N 72/92, Nz 75/92 z 21. apríla 1992. Tento majetok bol prevedený na spoločnosť T., spol. s r. o., ktorá zanikla zmenou právnej formy s právnym nástupcom T., a. s. (od 1. júna 1999 ako „T., a. s.“), T.

Uznesením sp. zn. 3 K/105/99 z 21. decembra 1999 Krajský súd v Bratislave vyhlásil konkurz na majetok spoločnosti T., a. s. v likvidácii, T., a za správcu konkurznej podstaty úpadcu bol ustanovený JUDr. D. P. (ďalej aj „správca JUDr. P.“). Podľa informácií sťažovateľov správca konkurznej podstaty zapísal do súpisu majetku aj byty, ktorých nájomcami sú sťažovatelia.

Uznesením č. k. 25 K/2/2007-70 z 12. septembra 2007 Okresný súd Trnava (ďalej len „okresný súd“) vyhlásil konkurz aj na majetok T., š. p., pričom za správcu konkurznej podstaty úpadcu bol ustanovený Mgr. P. O. (ďalej len „správca Mgr. O.“), ktorý 16. októbra 2007 zapísal nehnuteľnosti, v ktorých sa byty sťažovateľov nachádzajú (ďalej len „byty“), do súpisu všeobecnej podstaty úpadcu s poznámkou spornosti „*v prospech tretej osoby 1. T., a. s. v konkurze, a 2. JUDr. D. P., správca konkurznej podstaty úpadcu – T., a. s.*“. Dôvodom spísania bytov do konkurznej podstaty správcom Mgr. O. je podľa jeho názoru absolútna neplatnosť prevodov/prechodov vlastníckeho práva k súpisovej zložke majetku od

úpadcu – T., š. p., na fond národného majetku. Podľa názoru správcu Mgr. O. v danom prípade „nedošlo k prechodu vlastníckeho práva k súpisovej zložke majetku z dôvodu priameho rozporu prechodu vlastníckeho práva k súpisovej zložke majetku s rozhodnutím Ministerstva pre správu a privatizáciu národného majetku Slovenskej republiky č. 329/92 z 11. apríla 1992 o schválení privatizačného projektu a uznesením vlády Slovenskej republiky č. 590 zo 16. júna 1992 o schválení privatizačného projektu úpadcu, ktorých predmetom nebol prechod/prevod súpisovej zložky majetku od úpadcu na Fond národného majetku a následné prevody na ďalšie osoby. Prechod vlastníckeho práva je sankcionovaný absolútnou neplatnosťou pre priamy rozpor s platnými ustanoveniami § 1, § 5, § 6 ods. 1 písm. a), § 10, § 11 ods. 2 a iných ustanovení zákona č. 92/1991 Zb. a je v priamom rozpore s ustanovením § 39, § 132 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka. Následné prevody súpisovej zložky majetku od fondu národného majetku na T., a. s.,..., ďalej na T. spol. s r. o.,..., ďalej na T., a. s. (v súčasnosti T., a. s. v konkurze) sú sankcionované absolútnou neplatnosťou pre rozpor s právnou zásadou „nemo plus iuris“ a podľa ustanovenia § 37 ods. 2 Občianskeho zákonníka, keďže právny predchodca - Fond národného majetku nebol vlastníkom súpisovej zložky majetku.“. Dňa 6. novembra 2007 bolo správcovi JUDr. P. doručené oznámenie správcu Mgr. O. o zapísaní bytov – nehnuteľností do všeobecnej podstaty úpadcu T., š. p.

Dňa 26. novembra 2007 správca JUDr. P. podal proti správcovi Mgr. O. na okresnom súde žalobu o vylúčenie nehnuteľností z konkurznej podstaty, pričom súdne konanie bolo vedené pod sp. zn. 44 Cbi/6/2007. Uznesením č. k. 25 K/2/2007-823 z 12. decembra 2007 okresný súd za nového správcu konkurznej podstaty úpadcu T., š. p., ustanovil Mgr. Ing. P. K. Rozsudkom č. k. 44 Cbi/6/2007-653 z 26. marca 2008 okresný súd zamietol žalobu správcu JUDr. P. o vylúčenie nehnuteľností zo súpisu všeobecnej podstaty úpadcu. Dňa 7. mája 2008 správca JUDr. P. podal odvolanie proti predmetnému rozsudku; odvolacie konanie bolo vedené na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 21 CoKr/4/2008. Krajský súd v Trnave rozsudkom č. k. 21 CoKr/4/2008-767 z 23. septembra 2008 potvrdil rozsudok okresného súdu č. k. 44 Cbi/6/2007-653 z 26. marca 2008. Rozsudok Krajského súdu v Trnave nadobudol právoplatnosť 20. novembra 2008. Proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 21 CoKr/4/2008-767 z 23. septembra 2008 podal 18. decembra 2008, resp. 24. novembra 2008 žalobca a vedľajší účastník na jeho strane dovolanie, o ktorom konal

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Obdo 8/2009. Najvyšší súd vo veci rozhodol uznesením sp. zn. 6 Obdo 38/2009 z 18. februára 2010 tak, že dovolanie žalobcu a vedľajšieho účastníka odmietol pre neprípustnosť.

Podľa názoru sťažovateľov z uvedených rozhodnutí je zrejmé, že byty, ktorých sú nájomcami, sú vo vlastníctve T., š. p. v konkurze. Sťažovatelia preto ešte v roku 2008 požiadali o prevod vlastníckeho práva k bytom, avšak tieto byty im dosiaľ odpredané neboli.

Sťažovatelia namietajú porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v spojení s princípom právnej istoty zaručenej v čl. 1 ods. 1 ústavy a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s právom na rovnaké zaobchádzanie zaručeným v čl. 12 ods. 1 ústavy, ktoré vzniklo a trvá predovšetkým v dôsledku nečinnosti Krajského súdu v Bratislave v konkurznom konaní vedenom pod sp. zn. 3 K/105/99, v ktorom bol konkurz na majetok spoločnosti T., a. s., vyhlásený ešte uznesením sp. zn. 3 K/105/99 z 21. decembra 1999. Tvrdia, že výrok rozsudku okresného súdu č. k. 44 Cbi/6/2007-653 z 26. marca 2008 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 21 CoKr/4/2008-767 z 23. septembra 2008 o zamietnutí vylučovacej žaloby je záväzný nielen pre správcu konkurznej podstaty T., a. s., ale i pre konkurzný súd, pred ktorým sa konkurzné konanie na majetok tohto úpadcu vedie.

Porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a subsidiárne základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zo strany krajského súdu odôvodňujú sťažovatelia neprimeranou dĺžkou konania krajského súdu od právoplatného rozhodnutia o zamietnutí žaloby o vylúčenie ich bytov z konkurznej podstaty T., a. s., keď krajský súd nevykonal počas tohto obdobia pri výkone dohľadu nad činnosťou správcu T., a. s., žiadne úkony, čo nemožno ospravedlniť žiadnymi relevantnými dôvodmi a stav právnej neistoty sťažovateľov tak trvá dosiaľ.

Podľa názoru sťažovateľov správca JUDr. P. ako správca konkurznej podstaty spoločnosti T., a. s., má rovnaké postavenie ako by mali iné osoby, ktoré by nerešpektovali právoplatné rozsudky o zamietnutí vylučovanej žaloby a ktoré by odmietali odovzdať majetok, ktorého vlastníctvo sa vo vylučovacom súdnom konaní nepreukázalo. V súlade s uvedeným sa postavenie správcu JUDr. P. nemôže zvýhodňovať v porovnaní s inými osobami, pretože by došlo k porušeniu ústavného princípu rovnakého zaobchádzania podľa čl. 12 ods. 1 ústavy.

Sťažovatelia využili všetky zákonné možnosti dosiahnuť odpredaj bytov v ich prospech, správca konkurznej podstaty T., š. p., vyjadril ochotu im tieto byty odpredať, pričom jedinou prekážkou takéhoto postupu je skutočnosť, že predmetné byty sú súčasne naďalej zapísané aj v súpise majetku úpadcu T., a. s., a správca konkurznej podstaty tohto úpadcu odmieta byty z konkurznej podstaty vylúčiť a odovzdať ich správcovi konkurznej podstaty T., š. p. Preto aj v prípade, ak by sťažovatelia podali žalobu proti správcovi konkurznej podstaty T., a. s., o uloženie povinnosti byty im odpredať, takáto žaloba by musela byť zamietnutá pre nedostatok pasívnej legitímácie z dôvodov, pre ktoré bola zamietnutá žaloba správcu tejto konkurznej podstaty o ich vylúčenie z podstaty T., š. p. Navyše, správca konkurznej podstaty T., a. s., odmieta vydať správcovi konkurznej podstaty T., š. p., dokumentáciu k bytom nevyhnutnú na ich prevod (výzvy z 29. septembra 2009, 21. októbra 2008, 28. októbra 2008, 25. novembra 2008, 27. januára 2009, 6. februára 2009). Krajský súd v Bratislave napriek opakovaným žiadostiam správcu konkurznej podstaty T., a. s., nevydal opatrenie správcovi konkurznej podstaty úpadcu T., a. s., o uložení povinnosti vylúčiť dotknutý majetok zo súpisu konkurznej podstaty. Ukladať pokuty, povinnosti či iné sankcie správcovi JUDr. P. v tejto situácii je podľa sťažovateľov oprávnený iba konkurzný súd – Krajský súd v Bratislave. Krajský súd v Bratislave ako súd konkurzný však dosiaľ bez relevantných dôvodov vôbec nevyužil vo vzťahu k správcovi JUDr. P. už uvedené prostriedky, účelom ktorých je zabezpečenie účinnej a rýchlej ochrany práv účastníkov konkurzného konania a ostatných subjektov s právnym záujmom na výsledku konania, napriek tomu, že bol správcom Mgr. Ing. K. niekoľkokrát písomne vyzvaný, a tak dochádza v konkurznom konaní k zbytočným priet'ahom.

Namietané porušenie princípu právnej istoty podľa čl. 1 ods. 1 ústavy ako imanentnej súčasti princípu materiálneho právneho štátu sťažovatelia odôvodňujú najmä „*nerespektovaním právne záväzného rozhodnutia súdu (rozsudku Okresného súdu č. k. 44Cbi/6/2007- 653 zo dňa 26.03.2008, v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Trnave dňa 23.09.2008, č. k. 21CoKr/4/2008-767. Rozsudok Okresného súdu nadobudol právoplatnosť dňa 20.11.2008) zo strany správcu konkurznej podstaty T., a.s.,... - JUDr. P., a rovnako tak zo strany Porušovateľa, sú ohrozované a porušované práva*“ sťažovateľov tým, že nie je zabezpečená reálna možnosť uplatnenia ich práv.

Porušenie základného práva vlastníť majetok zaručeného čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení so základným právom na rovnaké zaobchádzanie podľa čl. 12 ods. 1 ústavy odôvodňujú sťažovatelia tým, že každý nájomca – fyzická osoba má v zmysle osobitných ustanovení zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vlastníctve bytov“) právo žiadať, aby naňho v zákone určený vlastník domu previedol vlastníctvo k bytu, ktorého je nájomcom, ak ide o nájom na dobu neurčitú. Tomuto právu nájomcov zodpovedá povinnosť v zákone určených subjektov uzatvoriť zmluvu o prevode vlastníctva bytu do dvoch rokov odo dňa, keď nájomca požiada o prevod vlastníctva bytu (§ 29 ods. 2 zákona o vlastníctve bytov). Sťažovatelia sú fyzickými osobami, ktoré sa stali nájomcami bytu na dobu neurčitú a ktorí požiadali o prevod vlastníctva k bytu, ktorého sú nájomcami. Napriek splneniu všetkých zákonných podmienok na prevedenie bytov do vlastníctva nájomcov k ich prevodu nedošlo, a to v priamej súvislosti v dôsledku postupu (nečinnosti) Krajského súdu v Bratislave. Na podporu svojho tvrdenia sťažovatelia poukázali na rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 38/95, podľa ktorého: „V prípade, že ide o veci, ktoré môžu byť predmetom vlastníctva rôznych subjektov (napríklad fyzických osôb, právnických osôb, štátu), všetci vlastníci musia mať rovnaké zákonom ustanovené práva a povinnosti bez ohľadu na povahu vlastníka.“ Z čl. 20 ods. 1 ústavy možno bez pochybností vyvodit' rovnaký zákonný obsah vlastníckeho práva všetkých vlastníkov, t. j. vlastníci druhovo rovnakej veci musia mať rovnaký zákonom ustanovený obsah svojho vlastníckeho práva. Článok 20 ods. 1 ústavy zároveň garantuje každému rovnaké predpoklady a možnosti nadobudnúť veci do vlastníctva za podmienok uvedených v ústave alebo v ďalších zákonoch (porov. nález sp. zn. I. ÚS 59/94, nález sp. zn. I. ÚS 128/95). Napriek splneniu všetkých zákonných

podmienok na prevedenie bytu do vlastníctva nájomcov k ich prevodu v zákonnej dvojročnej lehote nedošlo a kontraktačnú povinnosť vlastníka nájomných bytov nie je možné v súčasnosti splniť, predovšetkým a najmä v dôsledku postupu správcu JUDr. P. a Krajského súdu v Bratislave v konkurznom konaní, ktorý svojou nečinnosťou spočívajúcou v nevyklúčení dotknutých bytov (i ďalších nehnuteľností) zo súpisu majetku úpadcu T., a. s., bráni speňaženiu majetku podliehajúceho konkurzu (podľa § 93 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov) vedeného na okresnom súde.

Vzhľadom na uvedené podstatné skutočnosti sťažovateľa navrhli, aby ústavný súd ich sťažnosť prijal na ďalšie konanie a následne nálezom takto rozhodol:

„Krajský súd v Bratislave, v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 3K/105/99, svojou nečinnosťou porušil právo M. O. a sťažovateľov v 1./ až 136./ rade podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy (právo vlastníť majetok) v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy (právo na rovnaké zaobchádzanie) a v spojení s čl. 46 ods. 1 Ústavy (právo na súdnu ochranu) a čl. 48 ods. 2 Ústavy (právo na konanie bez zbytočných prieťahov).

Krajský súd v Bratislave, v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 3K/105/99, svojou nečinnosťou porušil čl. 1 ods. 1 Ústavy (princíp právnej istoty).

Krajskému súdu v Bratislave sa prikazuje v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 3K/105/99 konať bez zbytočných prieťahov.

Krajský súd v Bratislave je povinný zaplatiť Sťažovateľom v 1./ až 136./ rade náhradu trov súdneho konania vo výške 27.156,66 EUR, k rukám právneho zástupcu Sťažovateľov do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

2. V rámci prípravy sťažnosti na predbežné prerokovanie veci sa na základe žiadosti ústavného súdu k prijateľnosti sťažnosti vyjadrili:

2.1 Právna zástupkyňa sťažovateľov v relevantnej časti svojich stanovísk uviedla, že niektorí zo sťažovateľov sú ako veritelia účastníkmi konkurzného konania vedeného na majetok úpadcu T., a. s. (P., M., J., S., H., L., Š., S., B., M., L.), pretože si prihlásili pohľadávky, avšak toto ich postavenie sa vzťahuje iba na uspokojenie ich pohľadávok.

Ďalších 66 sťažovateľov si uplatnilo pohľadávky proti konkurznej podstate z titulu nevyplatených preplatkov.

2.2 Z prípisu predsedníčky Krajského súdu v Bratislave č. Spr. 3140/2009 z 5. júna 2009 vyplýva, že pokiaľ ide o tvrdenia sťažovateľov, podľa ktorých nečinnosť súdu spočíva v tom, že konkurzný súd v danom prípade riadne nerealizoval svoju dohliadaciu právomoc na činnosť správcu konkurznej podstaty, treba mať na zreteli, že *„dohliadacia právomoc konkurzného súdu sa realizuje rôznymi spôsobmi - podľa § 18 ods. 1, § 14b ods. 2, § 28 ods. 2, § 29 ods. 1 ZKV a pri dohl'ade rozhoduje vždy opatrením. Konkurzný súd však nemá v kompetencii určovať a rozhodovať o postupe správcu, ktorého právomoci upravujú konkurzné predpisy a zákon o správcoch. Poukázala na to, že v danom prípade absentuje riešenie problematiky súbehu dvoch právnych predpisov, a to ZKV a zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii, a to v časti zápisu totožného majetku do rôznych konkurzných podstát. Súd nemá možnosť riešiť túto situáciu podľa § 12 ZKV.“*

2.3 Podaním sp. zn. Spr. 3140/2009 z 21. decembra 2009 predsedníčka krajského súdu predložila ústavnému súdu vyjadrenie správcu konkurznej podstaty úpadcu T., a. s., JUDr. P. zo 7. decembra 2009. V tomto vyjadrení správca konkurznej podstaty JUDr. P. uviedol, že zo strany veriteľov žiadne sťažnosti v súvislosti s prieskummi v konaní podané neboli; nájomcovia bytov nie sú účastníkmi konkurzného konania; postavenie účastníkov konania majú iba tí nájomcovia bytov, ktorí si uplatnili najneskôr na prieskumnom pojednávaní svoju pohľadávku z titulu preplatku na nájomnom a službách. Nájomcovia boli priebežne informovaní o stave konkurzného konania (listami napr. z 18. novembra 2003 a 16. februára 2008), žiadnu sťažnosť nepodali. Skončeniu konkurzu bránia už iba incidenčné konania na krajskom súde, doklady o priebehu ktorých predložil v prílohe svojho podania, a to sp. zn. 61 Cbi 108/01 (žalobcu Ing. J. C., správca konkurznej podstaty S., a. s. v likvidácii, proti žalovanému JUDr. P. – správcovi konkurznej podstaty úpadcu T., a. s., o vylúčenie veci z podstaty) a sp. zn. 68 Cbi 10/00 (žalobcu Ing. L. K. proti žalovanému JUDr. D. P. – správcovi konkurznej podstaty úpadcu T., a. s., o vylúčenie veci z podstaty). Toto podanie doplnil JUDr. P. podaním z 27. januára 2010 (doručeným ústavnému súdu v prílohe podania krajského súdu sp. zn. Spr. 3140/2009 z 8. februára

2010), v ktorom uviedol, že v konkurznej veci sp. zn. 3 K 105/99 nejde o priet'ahy v konaní, keďže krajský súd nemôže vo veci konať, pokiaľ nebudú rozhodnuté incidenčné spory vedené vo veci.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (v širšom slova zmysle podľa čl. 46 ods. 1 ústavy) nečinnosťou Krajského súdu v Bratislave v konkurznom konaní vedenom pod sp. zn. 3 K 105/99, pričom dôsledkom nečinnosti krajského súdu v napadnutom konaní je podľa sťažovateľov aj porušenie princípu ich právnej istoty zaručenej v čl. 1 ods. 1 ústavy a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s právom na rovnaké zaobchádzanie zaručeným v čl. 12 ods. 1 ústavy.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity svojej právomoci podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde v danej veci skúmal, či sú splnené podmienky na konanie pred ním. V nadväznosti na to ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou vyžaduje, aby v prípadoch sťažností podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, v ktorých je namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v konaní pred všeobecným súdom, sťažovateľ preukázal aj využitie právneho prostriedku, na uplatnenie ktorého má právo podľa § 17 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej správe súdov“) v spojení s § 6 zákona č. 335/1991 Zb. o súdoch a sudcoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch a sudcoch“), t. j. podanie sťažnosti na prietahy v konaní predsedovi prvostupňového súdu.

Ústavný súd už viackrát rozhodol (m. m. I. ÚS 34/98, I. ÚS 16/99, I. ÚS 21/99), že účelom práva účastníka konania pred všeobecným súdom podať sťažnosť na prietahy v konaní je poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám odstránil protiprávny stav zapríčinený porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Ústavný súd preto o sťažnosti, ktorou je namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, koná iba za predpokladu, ak sťažovateľ preukáže, že využil označené právne prostriedky podľa zákona o štátnej správe súdov v spojení so zákonom o súdoch a sudcoch, alebo ak sa preukáže, že sťažovateľ túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Podľa názoru ústavného súdu sa podanie sťažnosti na prietahy v konaní podľa § 17 ods. 1 zákona o štátnej správe súdov v spojení s § 6 zákona o súdoch a sudcoch naďalej, aj po nadobudnutí účinnosti nového čl. 127 ústavy, zásadne považuje za účinný prostriedok ochrany takých základných práv, ktoré súvisia so základným právom na súdnu ochranu, ako aj so základným právom na konanie bez zbytočných prietahov (napr. IV. ÚS 153/03). Účinnosť takého právneho prostriedku ochrany pred zbytočnými prietahmi v súdnom konaní potvrdzuje aj znenie zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý vo viacerých ustanoveniach zdôrazňuje povinnosť sudcu konať bez zbytočných prietahov a ustanovuje za také prietahy aj disciplinárnu zodpovednosť [§ 2 ods. 2, § 30 ods. 4, § 52 ods. 1, § 116 ods. 1 písm. b) a § 118 ods. 1 citovaného zákona].

Keďže zo sťažnosti a jej doplnení, z vyjadrenia predsedníčky krajského súdu, ako aj správcu konkurznej podstaty JUDr. P. vyplýva, že sťažovatelia – ktorí sú kvalifikovane právne zastúpení – sťažnosť na prietahy v napadnutom konkurznom konaní (najmä do doručenia tejto sťažnosti ústavnému súdu) nepodali a ani netvrdia, že ju nepodali z dôvodov hodných osobitného zreteľa, a existenciu takýchto dôvodov nemožno vyvodiť ani z obsahu ich sťažnosti (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde), ústavný súd opierajúc sa o svoju stabilnú judikatúru (napr. IV. ÚS 44/03, II. ÚS 7/04, II. ÚS 107/04) dospel k záveru, že vzhľadom na okolnosti prípadu niet dôvodu predpokladať, že by využitie sťažnosti podľa § 17 a nasl. zákona o štátnej správe súdov (s účinnosťou od 1. apríla 2005 podľa § 62 a nasl.

zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov) neumožnilo účinnú ochranu základného práva sťažovateľov priznané im podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a preto podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde bolo potrebné ich sťažnosť odmietnuť z dôvodu neprípustnosti.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (*mutatis mutandis* I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Pretože sťažovatelia odvíjali porušenie svojich práv od nečinnosti konkurzného súdu, a keďže ústavný súd nevyslovil porušenie základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (v širšom slova zmysle podľa čl. 46 ods. 1 ústavy), v okolnostiach danej veci nemohlo dôjsť ani k porušeniu princípu ich právnej istoty zaručenej v čl. 1 ods. 1 ústavy a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s právom na rovnaké zaobchádzanie zaručeným v čl. 12 ods. 1 ústavy. Preto v tejto časti bolo potrebné ich sťažnosť odmietnuť pre zjavnú neopodstatnenosť.

Nad rámec uvedeného ústavný súd poznamenáva, že napriek kvalifikovanému právnomu zastúpeniu sťažovateľov vo vzťahu k väčšine sťažovateľov možno mať oprávnené pochybnosti o ich aktívnej legitímácii na podanie tejto sťažnosti, pretože sa nestali účastníkmi napadnutého konkurzného konania (svoje pohľadávky neuplatnili vôbec alebo uplatnili voči konkurznej podstate), preto pripadalo do úvahy odmietnutie prevažnej väčšiny sťažností aj preto, že sťažnosti boli podané niekým zjavne neoprávneným.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. septembra 2010